

ЩО МОЖЕ ЧОВЪКЪТЪ

Орелътъ викаше: — Летя, — до мене никой не достига, срѣдъ слънчевитѣ небеса не можешъ ти да се издигнешъ!

Човѣкътъ отговори: — Да, ти стигашъ облацитѣ сини, но ще направя азъ крила и тебъ ще стигна и надмина!

Изсмѣ му се орелътъ: — Ти роденъ си само за земята и мойтѣ царски висини ще ти останатъ непознати!

Замисли се човѣкътъ. — Не, азъ имамъ умъ и туй ми стига дори надъ синьото небе и по-нагоре да достигна.

И почна работа. Мислѣ, прави крила и ги разваля, рушѣ — строи и пакъ рушѣ, но работата не оставя.

Изминаха се много дни срѣдъ планове и трудъ упоренъ; най-после чу се да звучи гласътъ на птицата моторна.

— Летя! Азъ славно победихъ простора и изъ него плавамъ, и най-могъщитѣ орли достигамъ и ги надминавамъ.

Отсреща вѣтърътъ свисти и облаци къмъ мене гони, но птицата презъ тѣхъ леги и дири нови небосклони.

Ще плиснатъ силни дъждове, ала и тѣ не ни възпиратъ, тупти моторното сърдце и пжтъ презъ буритѣ намира.

Направихъ азъ аеропланъ, направихъ птица отъ желѣзо. И тебъ, небесенъ океанъ, съ крилата си желѣзни рѣжа.

Летя! Подъ мене е море, подъ менъ е северния полюсъ; неуморимитѣ криле напредъ и все напредъ ме носятъ.

Азъ тая сутринъ бѣхъ въ Берлинъ, а въ тоя мигъ летя надъ Дунавъ къмъ югъ. Егея ведро-синъ водитѣ плиска и лудува.

Подъ менъ е Африка сега съ фурми, камили и горили; спокойно въ Нилската рѣка се кжпятъ страшни крокодили.

Обръщамъ своя самолетъ къмъ Индия и по на изтокъ, изпращамъ на Китай приветъ, а надъ Америка прелитамъ.

Като лавина, що блести, реве и въ пропаститѣ пада, разбрахъ — тѣй яростно гърми прославената Ниагара.

И пакъ безкраенъ океанъ, и пакъ вълни и морска пѣсенъ; отъ моя смѣлъ аеропланъ въ родината съмъ азъ пренесенъ.

Навеждамъ цинкови крила и низко надъ земята плавамъ; подъ мене Стара планина плещи могъщи възвишава.

Земята азъ обиколихъ, летѣхъ надъ приказни градини, но вѣрвай — нийде не открихъ по-хубавъ край отъ тебъ, Родино!